

Hồi Thứ Mười Lăm

LÃNH DIỆN THẦN NI

Đôi nhãn quang của Lãnh Diện Thần Ni khiến người trông thấy phải ớn lạnh, chăm chăm nhìn Đinh Hạo hồi lâu, bằng giọng điệu lạnh như băng đá nói:

– Một võ sĩ quý tài trí dũng được hoàn bị, người có dũng không sợ hãi, người có trí tuệ không mê muội.

Hai câu nói này lọt vào tai Đinh Hạo như Đê hồ quân đình có ý đem lời chân chính nhắc nhở, những lời ấy như giọt cam lộ rưới vào phá tan màn vô minh u ám.

Hắn run lập cập chợt tỉnh, vầng mây mê muội liền tan biến ngay, khôi phục trở lại tánh khí nghiêm nghị vốn có của hắn, trong lòng cảm kích nhân vật thần bí này chẳng ít, hắn nghĩ thế bèn hướng về phía Lãnh Diện Thần Ni nghiêm túc mà nói:

– Đa tạ sự chỉ dẫn ra khỏi dòng mê.

Trong tiểu kiêu vang ra một tiếng tăng hắng lạnh lẽo. Lãnh Diện Thần Ni xoay mình đối diện với tiểu kiêu. Huyết Ảnh Phu Nhân giọng nói run run:

– Thần Ni đạo này vẫn khỏe chứ?

Lãnh Diện Thần Ni giọng nói lạnh như băng tuyết:

– Năm xưa hậu đãi, không lúc nào quên được!

Huyết Ảnh Phu Nhân run sợ nói:

– Sư thái đến đòi nợ ư?

– Đúng vậy!

– Cứ ra tay tự nhiên.

– Trước hết ta mong người thành thật cho biết một vấn đề...

– Vấn đề gì?

– Chấn Am chi bảo (Thạch Vân Kiếm) của bốn Am có phải ở trong tay nhà người?

– Không có!

– Thật vậy chứ?

– Dựa vào tiếng tăm bản phu nhân, không đến nỗi không dám thừa nhận.

– Vậy thì lọt vào tay ai?

– Không biết!

– Năm xưa bọn Thiên Địa Bát Ma các người đột kích Ban Nhược Am đánh bần ni rơi xuống sơn cốc. Thạch Vân Kiếm rơi vào tay các người, mà mi nói không biết có tin được chẳng?

– Nói cho hay bản phu nhân cũng đang tìm thanh bửu kiếm thất lạc này.

– Lời nói đến đây đã xong, mi chuẩn bị tự vệ.

Giọng nói lạnh lẽo, chứa đầy sát khí, bầu không khí hiện trường trở nên hồi hộp vô cùng, hai bên đều là cao thủ có hạng đương kim võ lâm, hạng người tầm thường trong giang hồ muốn gặp mặt họ cũng đã khó khăn chứ đừng nói có dịp chứng kiến hai bên giao đấu.

Phượng Bình quay đầu lại nhìn Đinh Hạo nói:

– Người chuẩn bị khoan tay?

Đinh Hạo động lòng chẳng biết phải nói thế nào, Phượng Bình hỏi câu này, chứng tỏ đối với Lãnh Diện Thần Ni có sợ hãi cố kỵ, đồng thời cũng ám chỉ Huyết Ảnh Phu Nhân có lẽ không thể địch nổi Lãnh Diện Thần Ni.

Luận nguồn gốc, người yêu Nam Thiên Nhất Kiều Tô Thiên Thiên của phụ thân lúc sanh tiền là đệ tử môn hạ của Thần Ni, thì quan hệ này cũng chẳng cần nói, mà phía Huyết Ảnh Phu Nhân thì có chút kỳ lạ...

Người dù sao đi nữa, hấn cũng chẳng có lý do nào cần phải ra tay nhúng vào trận đấu này.

Cặp mắt băng tuyết của Lãnh Diện Thần Ni lướt về hướng Đinh Hạo, nói từng chữ một:

– Tốt hơn hết người đứng vòng ngoài.

Đinh Hạo cũng giọng nói lạnh như băng giá không kém:

– Thần Ni khuyến cáo hay là cảnh cáo tại hạ?

– ý người hiểu sao?

– Nếu là lời khuyến cáo thì tại hạ chấp nhận, bằng ngược lại là cảnh cáo thì ta phải xét lại.

– Người rất tự phụ?

– Ta không tự phụ vậy!

– Người có quan hệ gì với họ?

– Điều này Thần Ni đừng quan tâm làm gì.

– Tốt lắm, vậy bần ni cảnh cáo người, đừng xen vào.

Đinh Hạo ngạc nhiên, ở thế cỡi trên lưng cọp, vì danh dự phải dành lại khẩu khí này mới xong, bèn lạnh lùng nói:

- Nói vậy Thần Ni buộc tại hạ xuất thủ?
- Người có bao nhiêu bản lĩnh?
- Nhân tranh một khẩu khí, phật tranh nhất lư hương.
- Xưng cường háo thắng là đại kỵ võ lâm, trí giả không ưa vậy.

Đinh Hạo rung mình, lời nói này chí lý, nhưng không thể rút lời lại được đành đánh liều nói:

- Sự thể như vậy thì háo thắng một lần chẳng sao.

Lãnh Diện Thần Ni trầm tư một hồi lạnh lùng nói:

– Người xuất gia phương tiện làm gốc, bản ni cho người toại nguyện, nêu người tiếp nổi một cái phát trần của bản ni, hôm nay ta sẽ buông tha đối phương, lần sau gặp lại giải quyết chẳng muộn.

Đinh Hạo mạnh bạo nói:

- Tốt lắm.
- Người rút kiếm đi.

Đinh Hạo từ từ vung kiếm ra, chân đứng không thẳng không nghiêng, thanh kiếm nghiêng nghiêng trở xuống, tư thế khởi kiếm thật là quái gở.

Lãnh Diện Thần Ni ôm phát trần trong lòng, chậm rãi tiến lên hai bước.

Thần tình trên má phấn của Phương Bình cực kỳ khẩn trương, thân người yếu điệu lùi lại sau tám thước, đôi mắt chăm chú nhìn vào hiện trường.

Còn dáng mặt Huyết Ảnh Phu Nhân ẩn trong tiểu kiêu thì chẳng hiểu thế nào, hai tên đại hán khiêng kiệu về khoanh tay chạm vào nhau, nhưng vẻ mặt họ vô cùng hồi hộp bầu không khí bây giờ ngột ngạt khó thở.

– Hãy tiếp ta một chiêu! Lãnh Diện Thần Ni dứt lời nhanh nhẹn vung cây phát trần trong lòng ra, công xuất một chiêu kỳ ảo, tuyệt thế võ công, phát ra âm thanh phụt phụt khiến người nghe phải nhức óc đình tai.

Đinh Hạo cũng nhanh như cắt chuyển kiếm từ hạ lên cao, hai bên xuất thủ động tác nhanh tốc không thể tượng tưởng, nếu người không có một thân pháp tuyệt vời, không thể nào xem rõ chiêu thức hai bên.

Động tác hai bên chỉ chớp nhoáng rồi dừng hẳn, nhưng phong thế chưa thu.

Ánh sáng hào quang của phát trần cuồn cuộn vây bọc thân kiếm ngưng đọng lại không trung, hai bên đã so tài bằng cách đấu nội lực, bốn con người cùng một thứ ánh sáng óng ánh làm hoa mắt người, hiển hiện ra nội công tu luyện của song phương đã đạt đến một cảnh giới cực cao.

Gương mặt anh tuấn của Đinh Hạo ửng màu hồng nhạt mà Lãnh Diện Thần Ni không hề biến đổi.

Hai bên duy trì được một khoảng thời gian khá lâu, thân hình Lãnh Diện Thần Ni thoảng thấy phát run.

Thình lình...

Một luồng ánh sáng đỏ au từ cửa kiệu xẹt ra kích thẳng vào Lãnh Diện Thần Ni.

Hai bên đều tập trung toàn bộ tinh thần vào bàn tay, Đinh Hạo vì đối diện cửa kiệu, cho nên trông thấy rõ ràng.

Đây là hành động dê hèn, Đinh Hạo tuổi trẻ kinh nghiệm chưa có thừa, thức thì không chịu đựng được liền hô to một tiếng.

– Tránh ra!

Dứt lời, lập tức thu công lực lại, nhưng Lãnh Diện Thần Ni lại chẳng ngờ có biến cố đột nhiên thế này, dù công lực huyền thông đến đâu cũng chẳng thể ứng biến, vì Đinh Hạo thình lình thu hồi công lực, kinh phong như bão táp của phát trần thừa thế ào ào xông tới.

Đinh Hạo ự nhẹ một tiếng thụt lùi ba bốn bước, phun ra một bùm máu tươi.

Phản ứng của Lãnh Diện Thần Ni cũng thần tốc vô cùng, cảm thấy tình hình dị thường lập tức thu thế né sang một bên.

Nhưng muộn rồi, ánh sáng đỏ au chạm vào người.

Thất thanh “Oa” lên một tiếng, máu phun ra tua tủa.

Gần như cùng chung một thời gian Hồng Kiệu nhanh như điện xẹt bay đi, Phương Bình cũng phóng người chạy mất dạng.

Đinh Hạo dùng tay lau đi vết máu bên miệng, nhìn vào nơi rừng xanh xa xăm, cảm hận nói:

– Hèn hạ, vô sỉ.

Lãnh Diện Thần Ni thở hổn hển nói:

– Đinh Hạo, ngươi được cái gì rồi?

Đinh Hạo cả kinh, đối phương lại kêu đúng tên mình ư, hấn cười nhạt nói:

– Tại hạ học được một bài hay.

– Ngươi cũng biết sai ư?

Đinh Hạo ngạo nghễ lớn tiếng nói:

– Nếu tại hạ không nói năng gì, hậu quả thế nào?

Lãnh Diện Thần Ni cảm phẫn nói:

– Nếu ngươi không xía vô, mã ma sẽ không chạy thoát, cũng không xảy ra sự việc không may này.

– Chúng ta tiếp tục ư?

– Tùy ý.

Đinh Hạo suy nghĩ một hồi nói:

– Thật vô lý, thôi vậy.

Lãnh Diện Thần Ni dùng nhãn quan kỳ lạ chăm chăm nhìn Đinh Hạo một hồi, xoay người cất bước...

Đinh Hạo giơ tay can lại nói:

– Xin lưu bộ.

– Thế nào, người không phục?

– Tại hạ có điều thỉnh giáo.

– Việc chi?

– Thần Ni dùng dây xích vạn thiên thiết mẫu buộc Toàn Tri Tử nhốt y trong cổ mộ tại Mang Sơn đã mười năm nghe nói trước kia người nói rằng chỉ nhốt y tám năm?

– Tại sao... người biết?

– Tại hạ ngẫu nhiên vào mộ diện kiến chính bản thân Toàn Tri Tử, thế thì vô nhân đạo quá ư?

– Bần ni đang tìm cách thả ông.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Người thì do Thần Ni nhốt, còn tìm cách gì nữa?

– Dây xích sắt ấy cần có Thạch Vân Kiếm mới chặt đứt được, mấy năm nay bần ni cứ truy tìm kiếm ấy mãi.

– A! Thạch Vân Kiếm là bảo vật trấn Am của Thần Ni làm thế nào thất lạc?

– Tám năm về trước Thiên Địa Bát Ma đột kích Ban Nhược Am, Thạch Vân Kiếm bị cướp, không biết rơi vào tay tên ma đầu nào, mấy năm nay bần ni chưa từng dừng nghĩ sự tìm kiếm.

– Nếu tìm chẳng ra Thạch Vân kiếm, tiểu tử há không chôn sống trong mộ ư?

– Bần ni chỉ có tận lực thôi.

– Ngoài trừ Thạch Vân kiếm ra, còn vật gì khác có thể chặt đứt dây xích ấy?

– Chỉ còn một binh khí nữa có thể chặt được.

– Binh khí gì?

– Lôi Công Trủy!

– Thế nào gọi là Lôi Công Trủy?

– Sáu chục năm về trước Trung Nguyên võ lâm xuất hiện một dị nhân, ngoại hiệu là Lôi Công, y có một con dao ngắn cứng chắc vô cùng tên gọi là Lôi Công Trủy, nhưng từ khoảng sáu mươi năm về sau, trong giới võ lâm không ai nhắc đến tên người này, có còn tại thế hay chẳng thì không được biết, nếu y còn sống, niên kỷ phải trên trăm tuổi.

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

– Thần ni có gặp người này lần nào chưa?

– Chưa từng gặp qua, chỉ nghe nói tánh tình y nóng giận vô cùng, công lực cao cường không ai phán đoán được.

– Y không có truyền nhân ư?

– Nghe đồn rằng Hắc Nho là truyền nhân của y, nhưng căn cứ Thượng đại tiên bối chứng thật võ công có chỗ khác nhau.

Đinh Hạo quá rõ điều này rồi, đó chỉ là sự đồn đại sai lầm do một số người trong chốn giang hồ, xuất thân của sư phụ chỉ là may mắn được thượng cổ bí kíp, làm gì là truyền nhân của Lôi Công, hắc liên buột miệng nói:

– Thật sự Hắc Nho không phải truyền nhân của Lôi Công.

Lãnh Diện Thần Ni kinh ngạc nói:

– Sao ngươi biết?

Đinh Hạo biết mình sơ suất lời nói, linh hoạt bào chữa:

– Tại hạ đã gặp Hắc Nho.

– Ngươi... gặp Hắc Nho?

– Đúng vậy.

– Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

– Hai mươi tuổi tròn.

– Lúc bao nhiêu tuổi ngươi gặp Hắc Nho?

– Gần đây.

Trên gương mặt Lãnh Diện Thần Ni không lộ ra vẻ tình cảm gì cả, nhưng cặp mắt biểu lộ nghi hoặc không kém.

– Mọi người trong chốn giang hồ đều biết Hắc Nho đã mất mạng hai mươi năm nay tại Mang Sơn Cổ Linh, mà ngươi nói gặp Hắc Nho gần đây? Không biết Hắc Nho ngươi gặp đó là giả hay là thật?

– Thật hay giả, mai sau Thần Ni sẽ có cơ hội gặp y thì sáng tỏ.

– Sao ngươi lại biết võ công y khác môn với Lôi Công, chẳng lẽ ngươi có giao thủ với y?

Vừa nói, cặp mắt óng ánh của Thần Ni nhìn chòng chọc vào mắt Đinh Hạo như là nhìn thấy trong tâm can hắn không bằng.

Đinh Hạo nhủ thầm: Mụ Thần Ni này lợi hại thật, liền cười nhạt nói:

– Tại hạ từng nói chuyện với Hắc Nho, và được y nói lại võ công của y không thuộc một môn phái nào cả.

– Người... từng nói chuyện với Hắc Nho?

Đinh Hạo bĩu môi nói:

– Y không phải yêu quái, cũng là con người, chỉ có công lực cao cường chút ít thôi, có gì làm lạ ư?

– Vậy quả thật bản bi thấy biết lạ nhiều rồi.

Nói xong vung phất trần một cái phòng người chạy mất. Đinh Hạo ngấm nhìn bóng trắng mờ dần trước tầm mắt, trong lòng hắn cảm thấy áy náy vô cùng. Lãnh Diện Thần Ni tìm kiếm Huyết Ảnh Phu Nhân để kết thúc món nợ năm xưa, thế mà mình sinh lòng háo thắng nhúng tay vào việc làm hỏng việc của y và tỷ nữa hại y mất mạng.

Huyết Ảnh Phu Nhân cố ý đánh một đòn lén lút đó thật là bỉ ổi hèn hạ, Lãnh Diện Thần Ni lại chẳng hề nghi ngờ mình đồng lõa với Huyết Ảnh Phu Nhân, mà đối phó với lão, tánh khí này đủ để hắn khâm phục.

Nghĩ đến đây, lại liên tưởng đến sắc đẹp làm điên đảo mọi người của Huyết Ảnh Phu Nhân, bất giác rung mình mạnh một hồi, hắn nghiêng răng mím môi nhủ thầm:

– Rắn độc mỹ nhân, đừng nghĩ tưởng đến ả nữa, nếu sau này có gặp lại phải cho ả một bài học mới được.

Hắn đang ngớ ngẩn tưởng nghĩ lung tung, cũng lúc này một bóng người thấp thoáng xuất hiện.

Té ra chính là lão tú tài Kha Nhất Nghiêu, cũng với cái dáng cùng liêu thất thời ấy.

Đinh Hạo chấp tay nói:

– Huynh đài may thật, chúng ta lại gặp nhau.

Kha Nhất Nghiêu cười ha hả nói:

– Lão đệ, chuyển đi Vương Ốc Sơn này thế nào?

– Không uống công vậy.

– Tìm gặp Trúc Lâm Khách ấy?

– Tìm gặp rồi.

– Những điều lão đệ muốn hỏi thỏa mãi rồi chứ?

– Mọi sự đã sáng tỏ.

– Lão đệ định đi đâu?

– Xuống phía Nam làm một việc, sao Kha lão ca lại lọt vào rừng này.

– Ta thấy Huyết Ảnh Phu Nhân và Lãnh Diện Thần Ni kẻ trước người sau rời khỏi rừng xanh, biết có sự cố nên chạy vào đây mà xem, không ngờ lại gặp lão đệ tại đây.

– Kha lão ca gặp Huyết Ảnh Phu Nhân đi ra?

– Không sai, cái kiệu màu đỏ đứng ở đằng xa đã trông thấy.

– Chạy về hướng nào?

– Chạy về hướng sơn cước.

– Tiểu đệ phải rượt theo...

– Rượt theo làm gì nữa, bây giờ y đã xa cả mười dặm hơn, vả lại có thể biến đổi phương hướng rồi.

Đình Hạo nghĩ cũng có lý, bèn bỏ ý định này, nói:

– Lão ca, xin hỏi một điều...

– Việc gì vậy?

– Kha lão có từng nghe nói nhân vật Lôi Công?

– A! Đó là một tiền bối dị nhân, ta từng nghe nói đến.

– Người này còn sống chăng?

– Tại sao lão đệ bỗng nhiên hỏi thăm người này?

– Nghe nói lão có cây Lôi Công Truy rắn chắc vô cùng, tiểu đệ muốn mượn dùng để cứu một người.

– Cứu ai?

– Võ lâm Vạn Sự Thông Toàn Tri Tử! Kha Nhất Nghiêu vỗ tay cái bốp nói:

– Sao không hỏi chính bản thân Toàn Tri Tử, những loại bí sự như vậy y rành hơn mọi người.

Đình Hạo nghĩ thầm: Quả thực không sai, sao không đi hỏi Toàn Tri Tử, nếu y không biết thì khỏi phải đi thăm dò nữa, từ đây đến Cổ Linh phải đi qua Lạc Dương.

Toàn Tri Tử từng chỉ điểm mình tìm Bán Bán Tẩu hỏi thăm tin tức của Trúc Lâm Khách, nhớ đến ân tình giúp đỡ này mình phải đền đáp lại, nghĩ thế bèn nói:

– Không sai, tiểu đệ không nghĩ tới điều này.

– Hiện giờ y ở đâu?

– Y bị nhốt trong ngôi cổ mộ tại Mang Sơn phải có Lôi Công Trủy hặc Thạch Vân kiếm mới cứu y thoát thân được.

– A! Tại sao vậy?

– Y bị Lãnh Diện Thần Ni dùng dây xích vạn niên thiết mẫu khóa lại nhốt trong cổ mộ, ngoài trừ Lôi Công Trủy và Thạch Vân kiếm ra không còn cách nào khác hơn.

– Lúc này Lãnh Diện Thần Ni có mặt tại đây...

– Thạch Vân kiếm của lão đã bị thất lạc.

– A! Tại sao Toàn Tri Tử bị Thần Ni nhốt vậy?

– Nghe nói y sơ ý thổ lộ một bí ẩn của Thần Ni?

Kha Nhất Nghiêu gật đầu nói:

– Y nhờ cái mồm mà có tiếng tăm, cũng vì cái miệng mà mang họa.

Đinh Hạo ngấm nhìn khí trời nói:

– Kha lão ca, tiếc rằng không có thì giờ hội ngộ với lão ca, tiểu đệ xin phép lên đường bây giờ...

– Được, chúng ta sẽ gặp lại ở thành Lạc Dương.

– Lão ca cũng đến Lạc Dương?

– Đúng vậy, ta có chút việc phải đến đấy.

– Chúng ta đi chung được chứ?

– Không, người có ngựa cưỡi, lão ca thì chạy bộ, bất tiện lắm.

– Điều này...

– Lão đệ đừng khách sáo, cứ lên ngựa tự nhiên!

Cũng trong lúc này, con ngựa ô đó hí một tiếng thê thảm, bốn gối co lại ngã quỵ xuống đất, máu từ miệng mũi phun ra tua tủa gục đầu qua một bên chết nằm trên đất.

– Đinh Hạo nhìn thấy, cả kinh giọng nói run run:

Chuyện gì đã xảy ra?

o O o